

Slovo k povzbuzení na neděli 29. května 2022, na 7. neděli velikonoční – C
Biblická čtení: Sk 7,55-60; Ž 22; Zj 22,12-14.16-17.20; Jan 17,20-26

Milé sestry, milí bratři,

ve čtvrtek jsme oslavili slavnost **Nanebevstoupení** Páně, za týden budou **Letnice**, Boží hod svatodušní. Dnešní neděle – **sedmá velikonoční** – nás tak jakoby přenáší **do oněch deseti dnů mezi** nanebevstoupením Pána Ježíše a sesláním Ducha svatého, jak o nich čteme v Novém zákoně: Učedníci spolu s Pannou Marií a ostatními ženami **čekali** v Jeruzalémě na vyzbrojení mocí z výsosti, na Utěšitele, Přímluvce, který se dle Ježíšova slibu má stát silou jeho veškeré tajemné přítomnosti v církvi, křesťanství i srdcích lidí. «Já s vámi jsem po všechny dny až do skonání světa» je Ježíšovo ujištění, které máme vytesané na svatostánku v našem kostele.

My proto v těchto dnech máme také **čekat** na oslavu Letnic, na každoroční zpřítomnění seslání Ducha svatého. Jsme pozváni se pokusit **otevřít** své duše, aby i v našem srdci a životě byla Duchem Božím **posílena a oživena Kristova přítomnost**, aby Kristus i s námi byl, respektive **abychom my byli s ním** až do skonání našeho vlastního světa. Aby i **skrze nás** byla umocněna jeho Boží přítomnost ve světě i v církvi.

A jelikož právě **církev**, společenství nás lidí kolem Pána Ježíše, by se měla stát **zvláště vnímatelným** prostředím jeho **přítomnosti** a jeho **působení**, na kterém bychom měli mít všichni podíl, slyšíme dnes z evangelia slova z Kristovy Velekněžské modlitby, zachycující jeden z výrazných toho rozměrů: «A slávu, kterou jsi dal mně, dal jsem já jim, **aby byli jedno**, jako my jsme jedno: já v nich a ty ve mně. Tak ať i oni jsou **v dokonalé jednotě**, aby **svět poznal**, že ty jsi mě posla a žes je miloval, jako jsi miloval mne».

Jednota mezi učedníky, dokonce «dokonalá jednota», o kterou Syn prosí Otce, pro niž se zasvěcuje a která má vyvěrat z vtažení člověka do jednoty Božích osob, **má** být všem lidem **vnímatelným odleskem Boží slávy**. Při pohledu **na jednotu** mezi Kristovými učedníky a učednicemi, mají být všichni – uvnitř i mimo církvev – **povzbuzeni**, že **Bůh** opravdu je, že je **dobrý**, že je **Trojice**, že Ježíš je **Božím Synem**, že je nám stále **blízko**, že **křesťanství** je jeho blízkostí a že skutečná **láska** je opravdu nejvyšší hodnotou.

Z toho důvodu také staří církevní otcové církve nazvali „**skutečným tělem Kristovým**“, zatímco eucharistii „**tajemným**“: **Na církvi** by totiž měla být Boží přítomnost **vnímatelná** i lidem, kterým ještě nebyl dán dar víry, zatímco **v eucharistii** a ostatních svátostech je Kristus zakusitelný jen **až prostřednictvím víry**. „Skutečné“ v případě církve znamenalo „**na první pohled vnímatelné**“, zatímco „tajemné“ v případě svátostí „**vnímatelné jen světlem víry**“.

Postupem času, jak známe ze současného používání, došlo ovšem **k záměně terminologie**, co je pravým a co tajemným Kristovým tělem: Církev se začala nazývat „tajemným tělem Kristovým“ (*corpus Christi mysticum*), zatímco eucharistie „pravým“ (*corpus Christi verum*). Stalo se tak **začátkem vrcholného středověku**. Důvodem byly teologické spory ohledně vysvětlení přítomnosti Krista v eucharistii pod způsoby chleba a vína. Když se následně prosadilo vysvětlení pomocí konceptu předpodstatnění (*transsubstantiatio*) a bylo i dogmatizováno, začalo se, aby byla zdůrazněna katolická víra, hovořit o eucharistii jako o „skutečném těle Kristově“. Šlo tedy předně o vyznání a zdůraznění proměněné podstaty eucharistie. **Nicméně** – s trochou nadsázky viděno – **záměna pojmů** mohla, a hlavně stále může, také naznačit, že se **Kristova přítomnost ve svátostech** stala vlastně lidem **vnímatelnější a pochopitelnější než v církvi**. A to je opravdu na pováženou...

Bohužel tomu tak ale asi je. Mnoho příčin to má, ale jedním z důvodů je určitě **i nejednota mezi námi křesťany**.

Spory a z nich plynoucí **rozdělení** církvev bohužel – pro naši lidskou slabost a porušenost – provází již **od samých prvopočátků**, jak svědčí už i některé novozákonní listy. **Přesto jednota mezi křesťany**, snaha o ni, úsilí o ni má být jednou ze základních **charakteristik**

křesťanství po všechny časy, vyznáváme-li Boha-Trojici, Boha-Lásku. **Jednota** v křesťanské víře, společné **naději** a především jednota v **lásce k Bohu a ke všem lidem**. Svátý Pavel to formuloval jedinečnými slovy: «A tak zůstává víra, naděje a **láska** – největší z té trojice je láska».

Jedině **láska** může mít Boží sílu **laskavě překonávat** anebo aspoň **laskavě unést** všechny spory a nedorozumění, ať jsou jakékoli, i třeba spory věroučné. Jedině vzájemná **láska** – slovy svatého Petra – «**přikryje** množství hříchů».

Nejednota křesťanstva jako takového jakož i nemalá **nejednota uvnitř naší katolické církve** je opravdu **smutným faktem**. Však také mnozí lidé mimo církev nám dávají jasně najevo, že i toto je **jedním z důvodů**, proč nejsou schopni spatřit na nás odlesk Boží slávy, proč leckterí nechtějí anebo dokonce ani nějak **nemohou uvěřit**, že Pán Ježíš v (katolické) církvi skutečně zůstal.

A to je opravdu **škoda**, protože **Pán Ježíš** v ní reálně **zůstal**, jen my jsme ho i svou nelaskavou rozhádaností **zakryli**.

Stav lidské stránky církve jako celku, **rozdělení** křesťanstva, to **hříšné a rozpolcené** na viditelné stránce katolické církve: to **není v moci nikoho z nás** změnit (a vlastně ani nikoho z lidí, protože spory a rozdělení může nakonec překonat jen Boží zázrak). **V nějaké moci** je však **nepatrná částička** Božího lidu, v níž fakticky žijeme. Například naše farnosti či jednotlivá společenství. **V nich, zde** je naším úkolem s Boží pomocí se pokusit přispět k Boží slávě, a to právě i **snahou o jednotu** srdcí, o mír a smír, které ji způsobují.

A to vše jde **jedině láskou**. Ona **jako jediná** má sílu **přikrýt množství hříchů a sporů, jako jediná** může pomoci **otevření** lidských srdcí Božímu Duchu a Kristu i v církvi přítomnému.

Zda podobné úvahy nezůstanou jen frází, záleží **na každém z nás**.

O lásku, o touhu po **sjednocující lásce** musíme **prosít**. Boží láska nám může být vylita do srdce skrze dar **Ducha svatého**. On je Boží láskou, jejím ohněm, **Syn** je jejím vtělením a podobou.

Spolu s Duchem a nevěstou proto volejme «**Přijď, Pane Ježíši**». Abychom mohli začít spatřovat jako Štěpán **nebesa otevřená** a v nich Boží slávu a Ježíše po Boží pravici, aby naše **životy a společenství mezi námi** toho byly aspoň nepatrným **odleskem** a **pozváním** pro všechny naše bratry a sestry, abychom se i my ve společenství církve cítili více doma. Aby o nás neplatilo to ošklivé Sartrovo «peklo, to jsou ti druzí», ale raději: **nebe, to jsou ti druzí**.